

אורית נוימאיר-פוטשניק מציפה את החפיר

לנעמה שפירא 21.5.2016-22.5.1942

נָשִׁים שְׂאִינָן רְשׁוּמוֹת עוֹמְדוֹת עַל הַקֶּבֶר.
נָשִׁים שְׂאִינָן רְשׁוּמוֹת שְׂרוֹת בְּקוֹלוֹת מְלוּחִים
וְקוֹרִים עֲדִינִים וְשְׁקוּפִים נְמֻשְׁכִּים וְהוֹלְכִים
מֵתוּכָן וְסִבִּיבָן אֶל הָאָרֶץ כְּלָה וּמַעֲבָר

נָשִׁים שְׂאִינָן רְשׁוּמוֹת שְׂרוֹת לָךְ עֲכָשׁוּ.
לֹא נִרְשָׁם בְּמִרְשָׁם אֶכְלוּסִין שֶׁהָיוּ אַחִיוֹתֶיךָ.
לֹא נִרְשָׁם אִיךָ נַחֲמֹת וְעִרְסֵלֶת וְהָיוּ לְכִנּוֹתֶיךָ.
לֹא הָיָה שֵׁם בֵּית אָב וְלָכֵן לֹא נִרְשָׁם, לֹא נִכְתַּב,

אִיךָ הָיִית אֶהוּבָה וְנַחֲשָׁקֶת וְאִם וְאַחֹת,
אִיךָ נְטוּוֹת מְקוֹרִים עֲדִינִים וְשְׁקוּפִים מְשַׁפְּחוֹת.
מְקוֹרִים עֲדִינִים וְשְׁקוּפִים אִיתָנִים כְּמַגֵּעַ

הָעֵדִין שֶׁל יָדְךָ הָאוֹחוֹזוֹת, מֵהֶם נֶאֱרָגָה
עֲרִיסָה הַמְשַׁלַּחַת עֲכָשׁוּ בְּעֵינֵי לַחֹת.

אורנים

שָׁשָׂה אָרְנִים גָּדְלוּ שָׁם.
כָּל יוֹם הָיוּ נִכְרְתִים מִמְּקוֹמָם
וְנוֹפְלִים אֶרְצָה. אִישׁ לֹא שָׁמַע.
אִישׁ לֹא מֵת בְּגִלְלָם, מֵעוֹלָם.
בְּשֶׁבֶת הָיִיתִי גוֹרְפֶת, שְׁעוֹת,
מְחַטִּים רְפוּת, הָאוֹיְבוֹת הַמְרוֹת
שֶׁל הַדָּשָׂא, חוֹבְתֵי הַשְּׁנוּאָה.
חֵם.

המחטים לא דקרו.
בארנים ארבו זחלים רעילים.
המחטים לא דברו.
נשארתי קטנה ושוטה וחרשת
כל לילה הם נכרתים ממקומם.

טירה

"והיו בלילה לבערה
כל גבעולי אשתקד."

חיים נחמן ביאליק

כשהורדים שלך פורחים,
אני בונה טירה קודרת.
מגיפה את הפתחים
ומציפה את החפיר
בזהמה, והשפכים
בגל עכור, בקול אדיר,
קוראים: לכי את משחררת.

ופריחתך כובשת מסביב את השדות
והעולם כלו את הצבעים שלך עוטה,
רק מטפס עקש אחד נצמד אל הקירות
שלי. איך אעקור מכאן עכשו את השוטה?